

M. MOK

HET LIED
VAN DE OLIFANT

A. J. G. STRENGHOLT's
UITGEVERMAATSCHAPPIJ N.V.
AMSTERDAM

HET LIED VAN DE OLIFANT

De Bergense dichter M. Mok, die vooral het leed van de voorbije bezetting in meesterlijke en onvergetelijke strofen heeft vastgelegd, laat zich in deze uitgave van een geheel andere kant kennen. Hier is hij de dichter voor het kind – en (laten we eerlijk zijn) ook voor de volwassenen, die evenzeer kunnen genieten van de avonturen, welke de op hol geslagen kolos van een olifant beleeft.

Het is de grote verdienste van de auteur Mok, dat hij er in geslaagd is, om – met het volledig behoud van een poëtische spanning – een toon te treffen, die onmiddellijk bij het kind weerklink zal vinden.

Wij hebben geen ogenblik geaarzeld om dit „episch gedicht” in onze „Merelreeks” op te nemen: de dichter breekt hier tijdelijk de brede baan van zijn dichterschap af, om een bescheidener, maar niettemin bekoorlijke, zijweg te bewandelen.

Het oeuvre van Mok heeft zich vaak gekenmerkt door een boeiende epiek. Ook in dit kindergedicht handhaaft hij zijn goede naam van voortreffelijk epicus.

'n Uitgave
van

A. J. G. STRENGHOLT

M. MOK

HET LIED VAN DE OLIFANT

A. J. G. STRENGHOLT's
UITGEVERSMAATSCHAPPIJ N.V.
AMSTERDAM

In Afrika, dat verre land,
daar leefde eens een olifant,
die woog wel duizend kilogram,
waardoor hij heel wat plaats innam.

Nu was dat land ontzaglijk groot,
zodat het zelfs wel ruimte bood
aan honderd olifantenstammen
van ieder duizend kilogrammen.

Een olifant is vreemd gebouwd,
zegt ieder, die hem heeft aanschouwd.
Omtrent waar men zijn neus verwacht,
daar heeft het dier een lange schacht.

Dit wonderlijke instrument
hangt neer of wel 't staat overend.
Hij kan het krullen, strekken, buigen,
en er mee slikken, blazen, zuigen.

Hij vat daarmee een pindanoot,
maar ook een mens, 't zij klein of groot.
Al wat de olifant begeert,
wordt door zijn slurf geconsumeerd.

Nu gaan we als de wind zo vlug
naar 't verre Afrika terug.
Daar staat nog steeds de olifant
van duizend kilo in het zand.

De zon was heet, een vlammengloed
joeg onze dikhuid tegemoet.
Hij liet zich zo behaaglijk stoven
als een kadetje in de oven.

„Hoe goed is 't leven,” dacht het dier
en sloot de ogen op een kier,
want om de een of andre reden
was hij vanmorgen zeer tevreden.

Doch eensklaps sperde hij het oog
wijd open en een rilling vloog
door heel zijn huid van kop tot staart
met een opmerkelijke vaart.

Wat was dat aan de horizon?
Een vlag, een wapprende japon?
Een overhemd, een monnikspij,
een tentzeil of een beddesprei?

Niets van dit alles was het ding,
dat aan de kim te fladdren hing.
Het was een zakdoek, lakengroot,
waarin een man zijn neus uitsnoot.

Die man, uit Holland hier gekomen,
had een verkoudheid meegenomen,
die onder d'Afrikaanse zon
aan hevigheid voortdurend won.

Hoe hij ook proestte, snoof en snoot,
d'hoeveelheid vocht bleef even groot.
Daartegen — 't zal geen mens verrassen —
was zelfs geen zakdoek opgewassen.

Ten einde raad nam hij een laken
en bracht dit telkens naar zijn kaken,
zodat men hem de hele dag
zag seinen met een witte vlag.

Men zal 't de olifant vergeven,
dat hij nog nimmer in zijn leven
zoiets aanschouwde en dat zijn blik
daarop bleef rusten vol van schrik.

Wat moest dat daar in de woestijn?
Mocht hij hier niet meer koning zijn?
Hij luchtte eensklaps zijn verzet
in een luidruchtig getrompet.

Dat deed op slag van alle kanten
een menigte van olifanten
toeschieten. Oud en jong dooreen
stond luid trompettend om hem heen.

„Op! op!” zo riep de olifant
van duizend kilo. „Deze schand'
moet ijlings onze landen uit!
Geen lap katoen voor onze snuit!”

Meteen zag men zijn heel gewicht
voortsuizen als een bliksemschicht.
Zijn zwaarte woog hem als een veer,
nu men hem raakte in zijn eer.

En achter 't noodsein van zijn staart
— die zwaaide naamlijk onvervaard —
joeg gans het olifantenvolk
gelijk een grijze donderwolk.

Zo fel was 't razen van de kudde,
dat het de winden wakker schudde,
die, door de hitte uitgeput,
amechtig waren ingedut.

't Scheen dat de hele zandwoestijn
met spoed aan 't eind der aard moest zijn.
't Was als een vliegend continent.
Nog nooit had men zoiets gekend!

De arme snipverkouden heer
daar in de verte schrikte zeer,
toen hij het noodweer ginds bespeurde,
dat alles met zich medesleurde.

Hij vatte eindelijk de moed
om bij manier van vredesgroet
zijn doek te zwaaien naar 't geweld,
dat blindelings kwam aangesneld.

Maar of men dit gebaar niet kende
of het kwaadwillig dorst te schenden,
hoe dit ook zij, het witte sein
bleef een gebaar in de woestijn.

De heer, die men tot dit moment
steeds vol manieren had gekend,
liep nu opeens in apendraf
op een rij kokospalmen af.

Nooit had hij onderricht genoten
in 't zamelen van kokosnoten.
Toch vloog hij nu met pak en zak
een palm in tot de hoogste tak.

Hij zat er amper, toen de bende
dwars door het palmenbosje rende.
De man daar hoog boven de grond
at zand met ogen, neus en mond.

Hij leed, maar tussen 't lijden door
spitste hij levendig het oor.
Want welk geluid vernam hij daar?
Dat was een olifantenschaar!

Terwijl hij, door het zand verblind,
daar hing te zwaaien in de wind,
bedacht hij, dat zijn reisdoel was:
jacht op het olifantenras!

De palmen kraakten in het rond,
want is een olifant gezond,
dan rent zo'n dikhuid onverschrokken
de zwaarste bomen van de sokken.

Daar kraakte ook de palm waarin
de jagersman zat. Niettemin
wierp hij met elegant gebaar
zijn lasso uit over de schaar.

Op dit moment schoot onze heer
de ruimte door gelijk een speer,
want — 't was wel te voorzien geweest —
zijn trouwe boomstam gaf de geest.

Hij had als olifantenvriend
zijn sporen niet vergeefs verdiend,
en bleef, voortsuizende, bedacht
op 't hoofddoel van zijn reis: de jacht.

Wat hem ook overkomen zou,
zijn lasso bleef hij eeuwig trouw.
Dus hield hij als zijn dierbaarst pand
het einde stevig in de hand.

En zo, achter het strakke koord,
vloog hij door zand en stormen voort,
maar met de beste moed bezielde,
dat hij een prooi gevangen hield.

't Was inderdaad niet slecht gegist,
dat hij zijn doel niet had gemist.
Zijn dapperheid vond ruim beloning:
hij ving de olifantenkoning!

Dit dier, reeds meer dan opgewonden,
wyl het zijn eer achte geschonden,
werd door de lasso dubbel vals,
die het plots voelde om zijn hals.

Zoiets was waarlijk ongehoord,
dat hij daar onverhoeds een koord
moest dragen als een domme knol!
Hij sloeg nog heftiger op hol.

Hij schudde, stampde, brulde, beet,
totdat hij baadde in het zweet,
maar dat hij uit het touw mocht raken,
zie, daarvan was helaas geen sprake.

Ten slotte deed hij een beroep
op heel de olifantentroep
en riep: „Wie haalt mij uit het koord?”
Zijn wanhoopskreet werd niet gehoord.

Want, o onmeetlijk ongeluk,
de andren waren stuk voor stuk
in het woestijnzand neengerold.
De kudde had zich doodgehold.

Reeds had de koning 't punt bereikt,
waar 't gloeiende woestijnzand wijkt
voor dorpen, steden, bos en veld.
Geen hindernis heeft hij geteld.

Een huis, een kar, een mens, een paard,
hij liep hen in zijn dolle vaart
pardoes omver. Een wild getier
vervolgde overal het dier.

Nu stortte hij zich op een plein.
't Trof dat het daar juist markt moest zijn,
waar duizenden van Arabieren
dooreenkrioelden gelijk mieren.

De adem stakte in de keel
bij dit verschrikkelijk toneel:
de olifant vertrapte wat
hij maar onder zijn poten had.

Serviezen, reukwerk en tapijten,
armbanden, brillen, schapen, geiten,
hij stampte in zijn razernij
het allemaal tot moes en brij.

Het duurde nauwlijks een minuut
of reeds was onze logge bruit
't verwoeste stadje uitgesneld
en draafde door het open veld.

't Hoeft niet gezegd, dat het gewas
onder de olifantenpas
ten prooi viel aan een droevig lot:
hij rende heel de oogst kapot.

Maar wie daardoor ook werd gekweld,
niet onze snipverkouden held,
die altijd nog de lucht doorvloog
met zand in mond en neus en oog.

Hij dacht: „Er kan mij niets gebeuren,
zolang ik mij maar mee laat sleuren.
Al is een dikhuid nog zo'n piet,
voortdurend draven kan hij niet!”

't Was nauwelijks door hem bedacht,
of een geluid trof hem, eerst zacht
en daarna luider; een gedruis
als viel een halve stad in gruis.

De held begreep maar al te ras
wat d' oorzaak van dit druisen was,
daar plots de dikhuid vastberaân
een duik nam in de oceaan.

De oceaan was heel wat mans,
maar hij zag werkelijk geen kans
om welgemoed en onverschrokken
die duizend kilo op te slokken.

Hij deed wat zeeën altijd doen,
als men hen brengt uit hun fatsoen:
hij steeg en steeg; een watervloed
golfde de landen tegemoet.

Heel Afrika kreeg plots een bad,
zelfs de woestijnen werden nat.
Zo'n wonder was nog nooit geschied,
de knapste kop begreep het niet.

De olifant inmiddels zwom
— nog steeds had hij de lasso om —
doldriftig door de oceaan
en trok de heer achter zich aan.

Rondom hem klonk een luid geween,
want waar de olifant verscheen,
daar sloegen alle schepen om
door het geweld waarmee hij zwom.

Hij zeilde langs de kust van Spanje.
De golven met hun witte franje
stortten verwoed op rots en klip
en beukten hen tot gruis en slib.

Ook Portugal kreeg nu een beurt.
Het werd haast uit elkaar gescheurd.
„’t Kan mij,” dacht onze held, „niet deren.
Ze moeten het maar repareren.”

Hij zwaaide even met de doek,
die hij verstopt had in zijn broek,
als wou hij zeggen: „Mensen, kijk,
ik ben een hele dikhuid rijk!”

Daar kwam reeds Frankrijks kust in zicht.
Ook hier deed d’oceaan zijn plicht.
De golven, als met reuzentand,
verslonden brokken van het land.

Misschien door sympathie geplaagd,
heeft d’ olifant zijn vaart vertraagd.
Misschien ook zwom hij minder ras,
doordat hij buiten adem was.

Maar hoe het zij: gelijk een kist
dreef hij in 't water, toen door mist
en wolken onze onvervaarde
held Hollands blonde kust ontwaarde.

Van aandoening snoot hij zijn neus,
maar — o, wat wonder! — er kwam heus
geen drup meer uit: door al 't beleven
had zijn verkoudheid hem begeven.

Gewaarschuwd door de witte lap,
waarmee hij zwaaide, had men rap
begrepen dat daar in het vocht
een drenkeling een haven zocht.

De hele duinenrij stond vol
met mensen, starende naar 't bol
gevaarte van de olifant
te midden van de golvenbrand.

Hoe vlijtig men ook stond te turen,
er dreigde ruzie tussen bureu,
onenig wat voor dier het was,
dat aan kwam drijven op de plas.

De een sprak van een grote vis,
de ander van een hagedis
van een voorwereldlijk formaat,
zoals hij in de boeken staat.

Een derde — moet men 't niet beklagen? —
vertrouwde wat zijn ogen zagen.
Die domoor noemde heel parmant
het grote dier een olifant.

Daar kwam een sleepboot uitgevaren.
Op 't voordek stond een man te staren
aandachtig door zijn kijkerglas.
Men zei dat het de schipper was.

De zeewind speelde door zijn baard,
die trilde als een pauwestaart.
't Kon ook wel van ontroering komen
om 't grootse, door hem ondernomen.

Want dit had hij al lang begrepen:
zo'n vracht te mogen binnenslepen
was nooit een zeeman nog vergund.
Geen had het trouwens ook gekund.

De heer nu, met uitbundig zwaaien,
als wilde hij de wolken aaien,
werpt naar het schip zijn lasso-eind,
waar 't binnen boord valt en verdwijnt.

Fluks zwom hij naar zijn dikhuid toe,
die hem bekeek gelijk een koe
en duldde dat die kleine mug
neerstreek op zijn geplooid rug.

Van harte wuivend met zijn laken
zag hem de havenstad genaken.
Heel Nederland scheen toegestroomd.
Zo'n glorie had hij nooit gedroomd.

Het volk verdrong zich langs de kade.
Men ventte ijs en limonade,
om schorgekrijste kelen weer
te laten juichen tot zijn eer.

De driekleur was alom ontplooid,
ook hadden velen zich getooid
met sjerpen en papieren mutsen,
waaronder 't zweet omhoog kwam gutsen.

De held inmiddels, heel tevreden,
kwam op zijn dikhuid aangereden,
indien men 't rijden noemen mocht,
gezeuld te worden door het vocht.

Nu werd de sleepboot aangelegd.
Nog stond de schipper op de plecht
met sidderende baard te staren,
maar niemand scheen hem te ontwaren.

Daar stapte reeds de held aan land.
't Dier was hem zeer ter wille, want
het maakte gauw een kattedult.
Er werd genadeloos gebruld.

De burgemeester, fraai gekleed,
stond met zijn wethouders gereed
om namens heel de havenstad
de held te heffen uit het bad.

Ook kwam daar iemand aangespoed
met front, jacquet en hoge hoed,
opdat hij aan de burgerij
verscheen in passende kledij.

De leden van het stadsbestuur
omringden hem gelijk een muur,
zodat de heer zich niet vertoonde
aan 't volk, terwijl hij zich verschoonde.

Nu hees men 't Afrikaans mirakel
het water uit met touw en takel.
Vijfhonderd mannen, half ontkleed,
werkten zich hierbij in het zweet.

De burgemeester schraapte zeer
ontroerd zijn keel, maar onze heer
sprong op het dier en bracht een groet
aan allen met zijn hoge hoed.

Met logge stap, maar uiterst tam,
ja, zo gewillig als een lam,
begon het dier zich te bewegen.
De hele stad heeft plots gezwegen.

Alleen de burgemeester, fier,
hief nog zijn hand met het papier,
waarop de rede stond geschreven,
die hij ten beste wilde geven.

Hij overzag de toestand dra
en liep het tweetal achterna,
terwijl hij diep bewogen zeide,
hoe grote eer zij hem bereidden.

De heer zat recht omhooggeplant
te staren op zijn olifant.
Toen hij het dier de sporen gaf,
ging 't over in een sukkeldraf.

Men hoorde hoe de zware poten
dof tegen het plaveisel stootten.
De ruiten trilden van 't geweld,
alom waar hij kwam aangesneld.

De burgemeester had gezworen,
dat hij zijn rede zou doen horen
en hield al dravend zijn oratie
in naam van stadsbestuur en natie.

Maar op den duur — hij was al oud —
kreeg hij het enigszins benauwd.
Dus greep hij, slim en onvervaard,
de logge draver bij zijn staart.

Zo, meegetrokken aan de staart,
oreerde hij nu heel bedaard,
terwijl, om geestdrift te betuigen,
het mensdom hem stond toe te juichen.

Maar jammer was het, dat het dier
niet delen kon in het plezier
en door die ballast aan zijn staart
werd aangezet tot groter vaart.

Hij kreeg de kriebel in zijn kuit,
ging zich aan een galop te buiten
en zwaaide met zijn slurf, alsof
men die ook in haar waarde trof.

Hij hield zich aan geen enkele regel
van het verkeer, maar als een vlegel
zeilde hij over het trottoir.
De hele stad kwam in gevaar.

De mensen waren weggevlucht
voor het verschrikkelijk gerucht.
Een enkeling, ontdaan en ziek,
gluurde hem na uit een portiek.

De burgemeester — 't dient vermeld —
gedroeg zich ook gelijk een held:
eerst maakte hij zijn rede af
en peinsde toen over een straf.

De olifantenjager met
zijn hoge hoed en zijn jacquet
verloor zijn houding geen moment.
Hij had heel andre nood gekend.

Hij wist wel, dat het hoofd der stad
daar achter aan het staarteind zat,
maar hem kon slechts datgene raken,
wat met een dikheid had te maken.

De stadspolitie echter meende,
dat 't zich niet met haar eer vereende,
als men de hoogste magistraat
zo nonchalant trok langs de straat.

De commissaris, woedend, brulde,
dat hij zo'n schande niet kon dulden,
en wierp zijn jas tegen de grond,
daar hij in 't zweet te baden stond.

Men ging zich er op voorbereiden,
dat hij op slag zou overlijden
bij de vervulling van zijn plicht,
zo giftig paars werd zijn gezicht.

Maar een geneesheer, snel ontboden,
sprak: „Deze is nog lang geen dode,
hij kan hier nog wel twintig jaren
de orde en het recht bewaren!”

De commissaris, die dat woord
met veel genoegen heeft gehoord,
zei: „Haal de burgemeester hier
en arresteer dat wilde dier!”

Twee brigadiers, zo sterk als paarden
en vol bewustzijn van hun waarde,
zwaaiden nu hun gekaplaarsd been
over een motorrijwiel heen.

Zij tuften sneller dan een spoor
de fel geschonden straten door.
Het zijspan hobbelde geducht,
want daarin zat alleen maar lucht.

De olifant, nog steeds op pad,
verliet gezwind de havenstad
en liep, bij wijs van afscheidsgroet,
een kraam met zuur onder de voet.

Rolmopsen en augurken joegen,
als deden zij 't voor hun genoegen,
heel sierlijk, in een grote boog,
achter de olifant omhoog.

Door dit geweldig avontuur
werd ook de burgemeester zuur,
die eensklaps naar het staarteind griste
en daarbij slechts een rolmops viste.

Des koopmans hart leed felle pijn,
toen, opstaand uit een plas azijn,
hij zijn vernielde kraam aanschouwde,
die hij met eigen handen bouwde.

Weg, weg was nu zijn hele zaak!
Hij nam het woord en eiste wraak.
De burgemeester sprak verslagen:
„Ik zal hem voor de rechtbank dagen.”

Juist greep hij naar het wetboek, dat
hij altijd in zijn jaszak had,
toen hij de motorfiets ontwaarde
met twee agenten, sterk als paarden.

„Aha,” zo sprak hij met een lach,
„daar komt de arm van het gezag
al op een motor aangereden.
Nu is het leed bijna geleden.”

Hij bracht de motorfiets een groet
en deze stopte voor zijn voet.
In 't zijspan sprong de haringman,
het hoofd der stad achter hem an.

Toen ging de motor aan het rennen,
als scheen men geen gevaar te kennen.
„Want,” had het stadshoofd fier gezegd,
„ons eigen heil wijkt voor het Recht!”

De weg liep nu door malse weiden,
waar koeien melk uit gras bereidden,
maar niemand heeft daarop gelet,
men had slechts aandacht voor de wet.

Na zeker twintig kilometer
vond men een spoor: een bruine veter.
„'t Gaat goed!” riep trots de burgervaar.
„Die 's uit zijn schoen. Rechttuit nu maar!”

Ook op het vredig platteland
keek elk verbaasd naar d' olifant.
Het landvolk verliet ploeg en uier
en ging luid schreeuwend aan de kuier.

Een dorpje aan de horizon
— tien huizen met een lapje grond —
had reeds het grote nieuws gehoord
en bouwde vlug een erepoort.

De schildersbaas maakte een lat
met „Welkom in deez' schone stad”.
Ook kwam 't muziekcorps zich vertonen
met klarinet en schuiftrombone.

De bakker bakte 'n grote taart,
waarop in suiker een wit paard.
Dat leek op d' olifant misschien;
een echte had hij nooit gezien.

Het duurde nauwelijks een uur,
of men kon reeds, bij scherp getuur,
de omtrek aan de kim ontwaren
van 't grootste feit sinds honderd jaren.

Het leek, dacht boer en dorpeling,
wel of de hele aard verging.
Verschrikkelijk was het gedonder
der poten van het wereldwonder.

En ook — wat hen nog meer verbaasde —
leek het of er een motor raasde.
Een pientre boerenjongen riep,
dat 't dier vast op benzine liep.

In deze dagen van motoren
klonk hun dit niet vreemd in de oren.
Maar het gedaver was toch niets
dan 't ronken van de motorfiets.

Die had de olifant bereikt,
of liever: slechts de staart, die prijkt
daar waar zijn lijf niet verder-gaat.
De burgervaaër greep hem kordaat,

Hij wist met staarten om te gaan,
doch deze greep kon hij niet aan.
Juist vóór hij op de weg belandde,
greep hem de zuurman bij zijn panden.

Terwijl hij werd omhooggetrokken,
riep hij verwoed en onverschrokken:
„Wat of er ook gebeuren mag,
eenmaal herstel ik het gezag!”

Hij had maar nauwelijks gesproken,
toen een muziek kwam losgebroken,
zo vals als zelfs geen jammerklacht
van katten zijn kan in de nacht.

't Fanfarecorps deed wat het kon.
Met wangen, bol als een ballon,
blies het de olifant een groet
van 't blijde dorpje in zijn snoet.

Nooit had het dier zoiets gehoord;
pardoes liep het de erepoort
en ook een mestkar overhoop,
en ging nog sneller aan de loop.

Een boerenwacht, in deftig zwart,
vermurwde niet het dierenhart.
Om zich te redden van de dood,
sprong heel de wacht snel in een sloot.

De motor van de burgemeester
bleef ergens haken in een heester,
sloeg om en vloog meteen in brand,
de vlammen laaiden over 't land.

Toen dropen zuurman, burgervader
en twee agenten, al tegader,
gelijk geslagen honden af,
en niemand die hun troost meegaf.

Ook het fanfarecorps trok af.
't Dorp werd weer stil gelijk het graf.
De bakker at bedroefd zijn taart
met 't glanzend witte suikerpaard.

De olifant, alsof hij nooit
zijn reputatie had vergooid,
bewoog zijn leden even fris
als een nog niet gevangen vis.

Hij naderde een grote stad,
waar iedereen vernomen had,
dat een gevaarte op vier poten
gelijk een storm kwam aangeschoten.

Een tiental achtbare gezinnen
ontving de boodschap, dat zij binnen
het tijdsbestek van één minuut
verdwijnen moesten voor de brui.

Hun huis, dat aan de stadsrand lag,
werd afgebroken op gezag
der overheid, en hout en steen
lei men over de rijweg heen.

Aldus verrees een barrikade,
die zelfs geen dikheid kon doorwaden.
Een zestig man stond plots op straat.
't Scheen hard, maar ieder prees hun daad.

De hele stad kwam op de been,
al wie nog leefde die verscheen,
zelfs zieken werden aangedragen
of snel getransporteerd per wagen.

De oudjes van het stadsgesticht
vervulden ook hun burgerplicht:
zes autobussen, zwaar beladen,
brachten hen naar de barrikade.

Daar werd al spoedig druk gevent
met briefkaarten van negen cent.
Men zag daarop de olifant
in al zijn trots, met slurf en tand.

En iedereen kocht deze prent
bij wijze van signalement,
opdat men 't dier terstond herkende,
als 't naar de barrikade rende.

Hoog op de stapel steen en hout
stonden tien mannen, sterk en stout.
Er lag een grijnslach om hun mond,
waarin het goud te blinken stond.

De lasso in hun forse hand
waarborgde aan het ganse land
de wederkeer van recht en rust.
Diep waren zij zich dit bewust.

Daar kon men, heel ver weg, iets horen.
't Verzameld volk spitste de oren:
dat donker dreigende geklop
was zeker 's olifants galop.

De schare, in eerbiedig zwijgen,
zag nu tien rechterhanden stijgen,
in elke een trefzeker wapen,
voor d'olifantenvangst geschapen.

De olifantenjager zag
het groot gevaar, dat vóór hem lag.
„Indien ik,” dacht hij, „dit riskeer,
verspeel 'k mijn dikhuid en mijn eer!”

Daarom de steven snel gewend
en naar het vrije veld gerend,
waar koeien, die zich nooit verbaasden,
voor 't melkbehoevend mensdom graasden.

Langs 't weiland liep een brede sloot.
De olifant hief romp en poot
en daalde in het malse gras,
alsof 't zijn daaglijks ambacht was.

De koeien — niemand kon het snappen —
verloochenden de eigenschappen
van welgeschapen stamboekvee
en renden met de dikhuid mee.

De lassomannen, met hun handen
nog in de lucht, konden de schande,
die mens en koe werd aangedaan,
niet langer zwijgend gadeslaan.

„Al wie ons liefheeft moet ons volgen!”
riepen de lassolui verbolgen.
„Dit strijdt zelfs tegen de natuur!
En al de melk wordt zeker zuur!”

Het laatste argument woog zwaar
en al wat lopen kon, vloog naar
de wei, om met zijn eigen bloed
te vechten voor een dierbaar goed.

Ook 't volk van 't oude-liedenhuis
bleef in die grote strijd niet thuis.
De mannen, met hun bakkebaarden,
draafden als losgebroken paarden.

Achter het weiland lag een water,
daar zwommen onder luid gesnater
acht eenden netjes in de rij,
tevreden met de maatschappij.

De olifant — 't is reeds vermeld —
was ook ter zee een ware held,
maar 't water, dat hij hier betrad,
was nauwelijks dieper dan een bad.

Zijn poten zakten log en traag
verloren in een modderlaag,
terwijl zich achter hem de scharen
der koeien stortten in de baren.

De ruiter op de olifant
zonk met de dikhuid mee. Zijn hand
sloeg allerlei gebaren, maar
het noodlot let op geen gebaar.

Het noodlot, ja, niets anders was 't,
dat hier de ruiter heeft verrast.
't Kwam uit de modder opgeweld.
Daaraan bezwijkt de grootste held.

De lassomannen bleven staan
voor de geduchte waterbaan.
Zij wierpen hun trefzeker wapen
koeien en dikhuid om de slapen.

Acht koeien, die reeds in de brij
te stikken dreigden, trokken zij
terstond tegen de walkant op.
De rest verdween in 't gore sop.

De andre lasso's lagen vast
om 's dikhuids worstelende bast,
en alles wat maar trekken kon,
trok en blies vuur als een kanon.

De dikhuid, druipend van de modder
— zelfs in zijn ogen zat een klodder —
werd eindelijk aan land gesleurd
en boog gelijk een wilg die treurt.

De ruiter echter, ongeschonden
— geen spatje modder werd gevonden
op zijn jacquet en hoge hoed —
sprong op de grond en riep verwoed:

„Ik protesteer! Ik protesteer!
Dit is geen eerlijk spelen meer!
Sinds wanneer, vraag ik, doet men hier
aldus met een onschuldig dier?”

Op dit moment trad er een vrouw
met spons en lap nabij, en gauw
veegde zij heel de dikhuid schoon
in naam van 't menselijk hulpbetoon.

Haar hart had nauwelijks gesproken,
toen weer de schare werd doorbroken.
Nu trad een heer met een papier
de olifant in het vizier.

Hij hield een lange, fraaie rede,
die hij met veel gekuch omkleedde.
De inhoud van het stuk was, dat
hij 't dier opeiste voor de stad.

De dierentuin zou pas gedijen,
als deze olifant de rijen
der inwoners versterken kwam
met al zijn duizend kilogram.

De jager zwaaide met zijn armen,
alsof hij zich wilde verwarmen
en riep: „Ik zal hem liever slopen
dan in een kooi te laten lopen!”

Maar 't laatste woord was haast gezegd.
De ander trok zijn jasje recht
en zei: „Gij moet u niet ontzetten
van deze bundel bankbiljetten.”

Voor elke kilo olifant
hield hij een briefje in zijn hand
van honderd gulden. Dit gezicht
heeft 's jagers zorgen zeer verlicht.

Hij wilde 't geld reeds dankbaar innen
en zelf een rede gaan beginnen,
toen er een derde nadertrad,
zo mager als een bonelat.

„Mijnheer,” zo sprak hij kort en fel,
„ik reik u hier een dwangbevel,
want iemand met belastingschuld
wordt in ons landje niet geduld!”

De jager veegde zich 't gelaat
droog met een slip van zijn gewaad.
Het moest vergeefse moeite heten,
want hij begon opnieuw te zweten.

Hij las het dwangbevel eens over,
dat trilde in zijn hand als lover.
Beheerst bleef hij in 't grootst gevaar,
nu beefde hij voor 'n ambtenaar.

„Mijnheer,” zo vroeg de bonelat,
„betaalt u, ja of nee?” Met mat
gebaar wees de verslagen jager
hem op de bankbiljettendrager.

De hundel bankpapier gleed ras
in 's deurwaarders versleten jas.
De mensen trokken allen heen
en ook de olifant verdween.

De heer, met neergeslagen ogen,
stond tien minuten onbewogen.
Hij dacht aan glorie, die verging
tot sombere herinnering.

Toen hij zijn blik weer heeft verheven
en dacht, dat hem niets was gebleven,
zag hij aan 't einde van de aard
opeens de olifantenstaart.

Hij maakte een verrukte sprong,
terwijl hij in vervoering zong:
„Ik blijf een jager voor en na!
Ik reis opnieuw naar Afrika!”